

PARIMAL

Shree Arunodava Foundation

પરિમલ

પ્રવચનકાર :

આચાર્ય શ્રી પદ્મસાગરસૂરીશ્વરજી મ. સા.

ભાષાંકન :

યોગનિષ્ઠ આચાર્ય ભગવન્ત શ્રી બુદ્ધિસાગર
સૂરીશ્વરજી મ.સા.ના સમુદાયનાં સાધ્વી

શ્રી પવિત્રજ્ઞતાશ્રીજી

સાધ્વીજી હર્ષપ્રભાશ્રીજી મા. પ્રવિષ્ણપ્રભાશ્રીજી
મા. ના ઉપદેશથી

વીર સંવત : ૨૫૪૧ શ્રાવણ શુદ્ધ પૂર્ણિમા

નકલ : ૧૦૦૦

મૂલ્ય : રૂ. ૨-૫૦

: પ્રકાશક :

શ્રી અરુણોદય ફાઉન્ડેશન
સાયન્ના

નવરંગપુરા, અમદાવાદ-૯.

ટે. નં. 408843

કુળ્યસહયકે શ્રી પાર્શ્વભક્તિ મંડળ

પ્રાપ્તિસ્થાન : શ્રી પાર્શ્વભક્તિ મંડળ

C/o. હિમંતભાઈ શાહ (વકીલ)

૩૬, પ્રેસિડેન્ટ કોલોની, ફાઇવ ઈન રોડ,

તલસંગપુરા, અમદાવાદ-૬

T. No ૪૪૩૧૨૬ Oifi.

૪૪૩૬૭૨ Resi.

પાર્શ્વભક્તિ મંડળ યુ. ગચ્છાધિપતિ આચર્યદેવ
શ્રી કૈલાસસાગરસૂરીશ્વરજી મહારાજની પ્રેરણાથી
શ્રી પુરુષાદ્વાનીય પાર્શ્વનાથ જૈન દેરાસર દેવકીનન્દન
સોસાયટીનાં પ્રતિષ્ઠાનાં દિવસે વિવિધ પ્રકારે પ્રભુભક્તિ
કરવાનાં ઉદ્દેશ્યથી સ્થાપવામાં આવ્યું હતું. પ્રતિદિવસ
સ્નાત્રપૂજા, તેમજ નિમન્ત્રણ આપવામાં આવવાથી
પૂજાઓ ભણાવે છે. ખૂબ જ સુંદર રીતે ભાવપૂર્વક
પૂજાઓ આદિ ભણાવે છે, જે કોઈ એ સંપર્ક સાધવો
હોય તેઓએ નીચેનાં સરનામે સંપર્ક કરવો.

: સુદ્રઠ :

સાગર પ્રિન્ટર્સ

મહાશ્વાહની પોળ, રિલીફ રોડ, અમદાવાદ-૬

卐 પરિમલ 卐

પ્રવક્તા પૂ. પદ્મસાગરસૂરીશ્વરજી મ. સા.

ધર્મ એટલે ?

ધર્મની બ્યાખ્યા શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતોએ ગુણ-સ્થાનકેના કંમે જુદી જુદી બતાવી છે. ધર્મ રાજદ શુ ધાતુમાંથી બનેલો છે. મિથ્યાત્વ ગુણ સ્થાનકે રહેલા આત્માને માટે ધર્મની બ્યાખ્યા કરતાં ફરમાવે છે....કે...

દુર્ગતિમાં પડતા જીવને જે ધારણ કરી રાખે તે ધર્મ.
દેશવિરતિ ગુણસ્થાનક ઉપયોગે ધર્મ
પ્રમત્તાપ્રમત્તા ગુણ સ્થાનકે....આજ્ઞા એ ધર્મ,
સયોગી ગુણ સ્થાનકે...વસ્તુનો સ્વભાવ એજ ધર્મ.

આમ આવી રીતે. જેમ જેમ જીવ વિભાવ-દશાને છોડીને સ્વભાવ દશામાં આગળ વધતો જાય છે તેમ તેમ તેના માટે ધર્મ ઉચ્ચ-ઉચ્ચતર કોટીનો બનતો જાય છે. જ્ઞાની પુરૂષો ફરમાવે છે કે જે આત્મા એ ચરમા વર્ત કાળમાં પ્રવેશ કર્યો હોય, મોહનીય કર્મની દલ કોડાકોડીની સ્થિત ક્ષય કરી હોય એવા પુણ્યશાળી આત્માને જ આ ધર્મ રાજદ શ્રવણ કરવા મળે છે.

૨

જેમ ગુણ અને ગુણી બન્ને સાથેજ હોય, ગુણ વિના ગુણી રહી શકે નહીં તેમ આત્મા પણ ધર્મ વિના ન જ રહી શકે. જેમ અગ્નિનો ધર્મ છે. ઉષ્ણતા, એ ઉષ્ણતા વિના અગ્નિ રહી શકે નહીં, પાણીનો ધર્મ છે શીતળતા, અને શીતળતા વિના પાણી ન રહી શકે તેમ ધર્મ વિના આત્મા પણ રહી શકે નહીં શ્રી ભગવાન મહાવીરે પણ જણાવ્યું છે કે વસ્તુનો સ્વભાવ એજ ધર્મ....તેમ આત્માનો સ્વભાવ છે પરોપકાર વૃત્તિ, સદાચાર વૃત્તિ, સદાચાર વૃત્તિ વિ. તેનો ધર્મ છે. પૂર્વના મહાપુરુષો ધર્મને માટે પોતાના પ્રાણોનો ત્યાગ કરતાં અચકાતા નહીં... અજયપાળ રાજની સભામાં એક પરમાત્માની આસા-રૂપ કેશરના તિલકને કાયમ રાખવાને માટેજ શ્રી વાગ્દેવ મંત્રીએ ઉઠાવતી કઠકડતી તેલની કઢાઈમાં પોતાનું જીવન કુર્બાન કરી દીધું...સાથે સાથે એ ધર્મને ટકાવવા માટે નવોઢા એકવીશ યુગલોએ પણ તેમાં આહૂતિ આપી દીધી....આવા તો અનેક આત્માઓએ પોતાના જીવનમાં ધર્મ વણી નાખ્યો હતો... અને આવાજ પ્રકારનો ધર્મ આત્માને આનંદવન મય મોક્ષ સુખને અપાવે છે.

પરોપકારનો અર્થ શું ?

તૈજસ અને કાર્મણ શરીર રૂપી દીવાને જીવંતી નાખવો એનું નામ મોક્ષ....!

જેમ દીપકનું કાર્ય છે બળવાનું એની અંદર જેમ જેમ તેલ પુરાતું જાય તેમ તેમ જલ્યા જ કરે છે અને જ્યારે...એમાં તેલ ખુટી જાય છે ત્યારે તે ખુઝાઈ જાય છે....પ્રકાશ અદૃશ્ય થઈ જાય છે. તેમ તેમ આ જીવ કર્મ રૂપી તેલ વડે પુષ્ટ બનતો જાય છે તેમ તેમ એ સંસારની અંદર પરિભ્રમણ કરતો રહે છે. અને...જ્યારે....એ કર્મ રૂપી તેલ ખુટી જાય છે, તેજસ કર્મણ શરીરરૂપી દીપક ખુઝાઈ જાય છે ત્યારે આત્મા નિર્વાણ પ્રાપ્ત કરે છે. તેનું પુનરાગમન થતું નથી. એ પ્રકાશ પછી દીપકના કોઈપણ પ્રકારના બંધનમાં આવતો નથી. એનું કારણ, કાર્ય, અને કર્મ એ નષ્ટ થઈ જાય છે આવીજ આત્માની પરિપૂર્ણ સ્થિતિ છે. કે જ્યાં કોઈ બંધન નહીં, નહીં કર્મ, નહીં ઈચ્છા, ન તૃષ્ણા, ન દોષ લોભ-લાલચ, સંસારમાં ફરી આગમન નહીં, કોઈ કારણ નહીં, આવા પ્રકારની સ્થિતિ એજ મોક્ષ...

જગતહિતવત્સલ શ્રી પરમાત્માએ મોક્ષને પ્રાપ્ત કરવા માટે તીર્થસિદ્ધ, અતીર્થસિદ્ધ આદિ પંદર લેહો જણાવ્યા છે. જીવ જ્યારે મોક્ષ જાય ત્યારે આ ૧૫ લેહો સિદ્ધ થઈ શકે છે. જ્યારે આત્મા સ્વભાવ દશામાં લીન બને, શૈલેષી કરણ કરે, ત્યારે મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે. શ્રી મહદેવ માતા પોતાના પુત્રની કવલ્યજ્ઞાનરૂપી રાજ-

૪

ઋષિને જોવા માટે હાથીના હોઢા ઉપર બેસીને જાય છે ત્યાં દેવદુહિના નાદે એકાએક હર્ષના આંસુ દ્વારા નેત્રના પડલા ખુલી જવાથી....પરમાત્માની ઋષિ જોતાંજ-દુનિયાનો એકાંત સ્વાર્થ જોઈ અનિત્ય ભાવના ભાવતાં ભાવતાં જ કૈવલ્યજ્ઞાન-દર્શન પ્રાપ્ત કરી એક્ષના સુખને પ્રાપ્ત કરી લીધું...જે સુખ છે સાદિઅનંત, અવ્યાપાધ, જ્યાં દુઃખનો લેશ નહીં... સદાય આત્મ રમણતા સર્વત્ર બસ આનંદ, આનંદ અને આનંદજ !

કુરાન શરીરમાં અક્ષરો કેટલા ?

આવા પ્રકારના પ્રશ્નો પુછનાર માત્ર શરીરના પરિચય ને જ ઈચ્છે છે. પરંતુ શરીરનો પરિચય હંમેશાં જેના સાથે નિયત થયેલો છે એવા આત્મતત્વને ભુલી જાય છે. ૨ કુરાન શરીર, બાઈબલ, ભાગવત ગીતા, રામાયણ, મહાભારત કે ચાહે કોઈપણ ધર્મગ્રંથ હોય તેમાં શબ્દોની ગણતરીથી એ ધર્મગ્રંથોની કિંમત કરવામાં આવી નથી. પરંતુ એ શબ્દોનું રહસ્ય શું છે? એ શબ્દો આત્માને કેટલા અંશે અસર કરનાર બનશે એજ આ ધર્મગ્રંથોનું મહત્ત્વ છે.

માત્ર શબ્દની જાણમાં જ રાચનારાઓ આત્મતત્વને હૃદયે સ્પર્શ કરી શકતા નથી. એ શબ્દની જાણમાં ફસાઈને તો કૈં આત્માઓ દુર્મતિ જમાલી ની જેમ દુર્ગતિમાં ધકેલાઈ જાય છે. માત્ર કીચમાણે કહે. એ શબ્દને પકડી એ જમાલી પ્રભુ શ્રી મહાવીરના શાસનમાં પાસત્યા—કુશીલ સાધુ બની દુર્ગતિમાં પટકાઈ ગયા....છે. એ શબ્દ માત્ર હોઠ ઉપર જ રહી છે. હૃદય સુધી પહોંચતા નથી. શરૂ તો આત્માનું શરીર છે. અને તેમાં જે ભાવ છે તે જ તેનો આત્મા છે.

૬

એક મુદ્દલા એક વખત રસ્તે જઈ રહ્યા હતા. ત્યાં કુવામાં પડીગયા. ત્યાંથી કોઈ ખૌદ સાધુ નીકળ્યા. મુદ્દલાજી ખુમો પાડતા હતા કે મને બચાવો-મને બચાવો હું મરી રહ્યો છું ખૌદ સાધુ પરોપકારી હતા. પણ એમના હૈયામાંથી શાસ્ત્રોતું રહસ્ય ચાલ્યું ગયું માત્ર શબ્દો પકડી રાખ્યા. સાધુએ કહ્યું....અરે ! ખૌદ ધર્મનો આદર્શ છે કે કર્મ ક્ષય કર્યા વિના ક્યારેય મોક્ષ મળતો નથી. તને આ કર્મ ક્ષય કરવાનો સુઅવસર પ્રાપ્ત થયો છે. અને જો હું તને આમાંથી બચાવું તો નવો સંસાર વધશે, નવી સમસ્યા વધશે અને જીવનમાં સંઘર્ષ વધશે....આમ સ્વયં કર્મ કરોતિ આત્મા સ્વયં તત્ફલમશ્નુ તે । તારા કર્મક્ષયમાં હું અંતરાય કરતો નથી. માટે સમભાવ પૂર્વક જે મળ્યું છે તેનો સ્વીકાર કર !

મુદ્દલા :- હું મરીજઈશ. !

ખૌદ સાધુ :- તારા મૃત્યુથી શું થશે ? પણ મારે એવું પાપ નથી કરવું કે હું તને બચાવું ને ફરી તું પાપ કરે... !

એવે અવસરે એક નેતાજી ફરતા-ફરતા આવ્યા. અને એમણે આ મુદ્દલાજીની ખુમ સાલળી... 'મને બચાવો...' પણ બિચારા નેતાજીને એક ભાષણ જ કરવાની ટેવ. ! અને પછી કોઈ ચર્ચા માટે Pointની જ શોધ કરતા હતા. ત્યાં આ મુદ્દલાજી તેમને

૭

અથડાઈ ગયા....મુલ્લાજી મને બચાવો. હું મરી રહ્યો છું !

નેતાજી :- તારા એકલાના મરવાથી શું થવાનું છે? હવે જ્યારે લાષણ કરવાનો અવસર આવશે ત્યારે હું કહીશ કે ભારતના સાતલાખ ગામડા છે, અને તે સર્વે ગામનાં કુવાઓમાં કાંઠા બાંધાવવા જોઈએ.

મુલ્લાજી :- જ્યારે કાંઠા બાંધવા હોય ત્યારે બાંધજો. હું હાલ મરી રહ્યો છું મને બચાવો !

નેતાજી :-કાંઠાઓ બાંધાવવા અતિ જરૂરી છે તેમાં તું એક મરીને અને શહીદ બની જશે. હું કહીશ કે તું આદમી મરી ગયો અને મને કહેવામાં બલ મળશે.

આમ કહીને નેતાજી પણ છું-મંતર થઈ ગયા....

હવે ત્યાંથી એક ક્રિશ્ચિયન પાદરી ત્યાંથી નીકળ્યા.

મુલ્લાજી મને બચાવો....હું મરી રહ્યો છું

પાદરી :- અમારા કાઈસ્ટે બાઈબલમાં કહ્યું છે કે સેવાથી જ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. સેવાથી મોટો બીજો કોઈ ધર્મ નથી. તમે અંદર પડીને મોટો ઉપકાર કર્યો. મને બચાવવાનો અવસર મળ્યો.

પાદરી : એ ફરી કહ્યું કે તમે ફરી અંદર પડો તો મને વધુ પુણ્ય પ્રાપ્ત થશે. આમ કહી મુલ્લાજીને કુવામાં ધકેલી દીધા. મુલ્લાજી :- તમે આશું કરો છો ?

૮

પાદરી :- વારે-વારે સેવાનો લાભ મને મળે
એવું ઈચ્છું છું. આટલી સસ્તી સર્વિસ થોડી રોજ-
રોજ મળવાની છે ?

મુલ્લાજી :- પણ વારે-વારે અંદર ધકેલી-
ધકેલીને મને મારી નાખશે ! ! !

આવી રીતે જો ધર્મગ્રન્થો લાણી-લાણીને આત્મા
માત્ર શબ્દજ્ઞાન જ મેળવશે તો એ ધર્મગ્રન્થોની
અચર એને કેવી રીતે પહોંચશે ?

સંત તુલસીદાસે પણ કહ્યું છે કે.

અંથ પથ સખ જગત કે આત બતાવત દાય !
મુખ દિયે મુખ હોત હૈ. દુઃખ દીયે દુઃખ હોય ! !
તુલસી દયા ન છોડીએ જખતક ઘટમે પ્રાણુ... !

સઘળાય ધર્મ શાસ્ત્રોનો આ નિચોડ છે. કે શબ્દ
માત્ર નહીં પણ શબ્દના રહસ્યને મેળવો.

વચન વિદ્યાસે પુરુષ વિદ્યાસ નહીં પણ
પુરુષ વિદ્યાસે વચન કેળવો....

આજ શબ્દનો પરમાર્થ છે. ગુપ્ત ભેદ છે....
અને રહસ્ય પણ છે.... ! ! !

૯

ૐ શાંતિ: શાંતિ: શાંતિ: નો અર્થ શું ?

પ્રત્યેક ધર્મમાં અ કારનું ઉચ્ચારણ આવે છે. અક્ષરમાં પ્રચંડ શક્તિ હોય છે. જ્યારે મનના વિચારોને આપણે અભિવ્યક્ત કરીએ છીએ ત્યારે તે એક પ્રકારના સંગીતને શ્રવાણ કરે છે. જ્ઞાની પુરુષો ફરમાવે છે કે જેમ આત્મા અનંત શક્તિનો માલિક છે. તેમ પુદ્ગલ પણ અનંતી શક્તિ ધરાવે છે. શબ્દ, રૂપ, રસ, ગંધ આદિ પુદ્ગલો પણ આત્મા ઉપર અસર કરી જાય છે.

આજનાં વિજ્ઞાને સાબિત કર્યું કે આપણે અહીં બેઠા બેઠા પણ અમેરિકા, ઇંગ્લાંડ સુધી સુખેથી વાતો કરી શકીએ છીએ. પરંતુ પરમ તારકે પરમાત્મા તો ફરમાવે છે કે આપણે માત્ર અ શબ્દ જો બોલીએ તો એ શબ્દના પુદ્ગલ પરમાણુઓ એક સમય માત્રમાં ૧૪ રાજ લોક સ્પર્શીને આપણા કાને અથડાય છે. આવી શક્તિ પુદ્ગલની રહેલી છે.

હું કારનો અર્થ... પંચ પરમેષ્ઠિ મય છે.

અરિહંતનો અ, અશરીરી સિદ્ધનો અ અ+અ= સંસ્કૃતમાં સજ્જતીય સ્વરની સંધી થતાં લંબાઈ જાય છે; આ આચાર્યનો આ મળતાં આ+આ= ઉપરના નિયમાનુસાર આ થાય છે.

આ+ ઉપોધ્યાયનો ડ. એટલે આ+ડ થતાં સંસ્કૃતમાં અ કે આ પછી ઋ, ઊ આવે તો પછીના સ્વરનો

૧૦

ગુણ થાય છે. આન્ડ મળી ઓ થાય છે. અને મુનીને
મ્ મળતાં ઓમ્ ઓ થાય છે. આ ઓ એ પ્રાણ બીજ
છે. તેથી કોઈપણ મંત્ર ગણતાં પહેલાં તે ગણવાથી
જે અનુષ્ઠાનમાં આપણે લીન બનીએ છીએ તેમાં તે
ગંદકી (અશુભ વિચાર)ને દૂર કરે છે. અને મનને
સ્થિર બનાવે છે. પરંતુ જો એમાં શ્રદ્ધા હોય તો જ
આવા મંત્રો ફળીભૂત થાય છે. જેમ ભયંકર વિષધરતું
વિષ શરીરમાં વ્યાપ્ત થયું હોય તો એ ગારુડીના મંત્રો
આપણે નહીં જાણતા હોવા છતાં શ્રદ્ધા માત્રથી એ
ગારુડી મંત્ર દ્વારા વિષધરતું વિષ વિલિન થઈ જાય
છે. આમ મંત્રાક્ષરો પણ આત્માને શાંતિને આપનારા
બને છે.....!!!

પુણ્ય અને પાપ ઇટલે શું?

પુણ્યતે આત્મા ચેન કર્મણા તદ્ પુણ્યં । જે કર્મ
વડે કરીને આત્મા પોષાય એટલે કે જ્ઞાનાદિ ગુણોમાં
આગળ વધે તે પુણ્ય. અથવા જે કર્મ દ્વારા આત્મા
પવિત્ર બને તે પુણ્ય.

શાસ્ત્રકાર મહર્ષિઓ ફરમાવે છે કે પુણ્ય નવ
પ્રકરો બંધાય છે. પાત્રને (યોગ્ય વ્યક્તિને) ભાત,
પાણી વસાતિ આદિ આપવાથી સુદેવ, સુગુર, સુધર્મ

૧૧

ને નમસ્કાર કરવાથી જયતના જીવોની અનુકંપા સિંતવવાથી-પરોપકાર કરવાથી વિ. સુકૃત કાર્યો કરવાથી પુણ્ય બંધાય છે. અને આ નવ પ્રકારે બંધાયેલું કર્મ ૪૨ પ્રકારે ભોગવાય છે.

માસક્ષમણના તપસ્વી મુનિ મહાત્માને એકમાત્ર ખીર બહોરાવવાથી શાલિભદ્ર શ્રેષ્ઠી ઉત્તમ સુખ સામગ્રીને પામ્યા.

અને પાપ એટલે ? જેના દ્વારા આત્મા કષાયોથી કલુષિત બને, સંસારને વધારે, અને લોકોમાં પણ અપયશ. દૌર્લાભ્ય આદિ પણાને પ્રાપ્ત કરે. આ પાપ પ્રાણાતિપાત અદિ ૧૮ પ્રકારે બંધાય છે. અને ૮૨ પ્રકારે ભોગવાય છે.

પુણ્ય અને પાપની અનુભવી થાય છે.

- (૧) પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય :-આનંદ અને કામદેવ શ્રાવકની જેમ.
- (૨) પાપાનુબંધી પુણ્ય:-વર્તમાન મોટા નેતાઓની જેમ.
- (૩) પુણ્યાનુબંધી પાપ :-પુણીયા શ્રાવકની જેમ.
- (૪) પાપાનુબંધી પાપ :-કાલસારિક કસાઈની જેમ.

વ્યાસ મુનીએ પણ જણાવ્યું છે કે-

પુણ્ય એ પરોપકારને માટે છે અને પાપ એ ખીજને પીડવાને માટે જ છે....

૧૨

આમ પુણ્ય ને શ્રાવકે ઉપાદેય અને પાપને હેય
(ત્યાગ કરવા યોગ્ય) માનીને યોગ્ય આચરણ કરે તો
મોક્ષ તો હાથવેંતમાં જ છે....

ચિંતન એટલે શું ?

ચિંતન એ દિવ્ય અગ્નિ છે. આ ચિંતનરૂપા અગ્નિ
એવી ભયંકર છેકે જેમાં સઘળાએ કર્મો એકી સાથે
ખળીને ભસ્મ થઈ જાય. જ્યારે આત્મા શુદ્ધધ્યાનના
ચોથા પાયા ઉપર આરૂઠ થાય છે જે સમયે વ્યવસ્થિત
ક્રિયા અપ્રતિપાતિ રૂપ ધ્યાનનું ચિંતન કરેછે તે
સમયે અસત્ કલ્પનાએ જગતના પ્રાણી માત્રના કર્મ-
બંધન ને એમાં નાખવામાં આવેતો એ સઘળાએ
જીવોના સઘળાએ કર્મો ખળીને ભસ્મ થઈ જાય સર્વ
જીવમાત્ર કર્મના બંધનથી મુક્ત થઈ જાય. પરંતુ
આ કદી બનતું નથી. કારણ...કર્મનો કર્તા, હર્તા,
અને લોકતા આત્મા પોતે જ છે.

ચિંતન પણ શુભ અને અશુભ બંને પ્રકારે છે.
જે આત્મા ચિંતાને ટાળી ને ચિંતનમાં મશગુલ બને
તો એ ચિંતન એને....પરમાત્માની સન્મુખ પહોંચાડી
દેછે. જેવી રીતે માટીના ઘરમાં પુરાયેલી બિચારી
ઈંધણ, ભમરીના ગણગણાટને વારંવાર સાંભળતાં

૧૩

સાંભળતાં એના ધ્યાનમાં મશગુલ બને છે...એને
ચિંતનમાં ગરકાવ બની જાય છે અને છેવટે એ ધ્યેય
તેઠન્દ્રિય પણાને ત્યાગ કરી ચર્કિન્દ્રિય ભમરી પણે
થઈ જાય છે. જો આ ચિંતનની મસ્તી ભમર-ઘલિકાના
ન્યાય પ્રમાણે પરિણમી જાય તો આત્મા વિરાગની
મસ્તી ભરપેટ માણી શકે....વિતરાગ ભાવને પામી શકે.

અન્યથા અશુભ ચિંતનમાં મસ્ત બનેલા આત્માઓ
સુભુમ ચક્રવર્તીની જેમ સાતમી નરક સુધી પણ
પહોંચી જાય છે.

માટેજ ચિંતા ને ચિત્તથી ચોળી

અશુભ વિચારો ને રોળી

ચિંતનને મનમાં ઘોળીયે તોજ

આ ચિંતન....

કર્મની ચિનગારી ને જલાવી

આત્માની દિવાળી પ્રગટાવે છે...!!!

અહ્યયર્થ શા માટે ?

જિનમંદિર જિનપ્રતિમા કંચનનાં કરે જેહ ।

અહ્યયર્થથી બહુ ફળ લહે નમોનમો શિયલ સુદેહ ।

॥ ૧ ॥

અનાદિ અનંત સંસારમાં રજળતો આ જીવ

૩

૧૪

ક્રોધ રૂપી અગ્નિથી બળ્યો, માયા રૂપી શણસી વડે છળાયો, મત્સર રૂપી લુંટારા વડે લુંટાયો, અમે મોહ રૂપી મદિરા વડે ઉન્મત્ત બન્યો.....વિષય વાસનાઓમાં ચકચૂર બન્યો. આમ આ જીવ સંસારની મુસાફરી કરીકરીને થાકી ગયો. કયાંય નરક-નિગોદમાં પટકાઈ પડ્યો.....ન એનો આરો આવ્યો. ન એને એ વારો દેખાયો.

હવે આ જીવ જો દેવ ગુરૂ-અને ધર્મનું પુષ્ટ આલંબન લઈને સઘળીયે ઝંઝાળ ને છોડી દઈ, બ્રહ્મચારી બની કોઈપણ અનુષ્ઠાન કરે તો ખરેખર આ જીવ કર્મના બંધનથી મુક્ત બની જાય.

અન્ય ધર્મોમાં પણ યમ-નિયમ-આદિ આવશ્યક માનેલા છે. વૈજ્ઞાનિક દૃષ્ટિએ આપણે જોઈએ તો આપણે જે ખોરાક લઈએ છીએ તે સાતઘાતુ રૂપે પરિણામ પામે છે. કોઈપણ એક ઘાતુ રૂપે પરિણામ પામતાં તેને સાતદિવસ લાગે છે. ૪૯મા દિવસે આપણે ખોરાક વીર્ય રૂપે પરિણમે છે. આપણે એકમણ અનાજ ખાઈએ તેમાંથી એકશેર લોહી બને છે. અને તેમાંથી ૧તોલા માત્રજ વીર્ય બને છે. તો આવા વીર્યને અબ્રહ્મના સેવનથી જો વેડફી નાખવામાં આવે તો એ જીવમાં માત્ર નબળાઈ, શુષ્કતા, ડર-પોકપણું, માંદગી વિ. નો જ પ્રવેશ થવાનો પરંતુ યમ-નિયમ વડે એ વીર્યનું જો ઉર્ધ્વીકરણ કરવામાં

૧૫

આવે તો એ આત્માનું ઝોજ-તેજ ખીલી જાય છે. મનની સઘળીએ ઈચ્છાઓ ફળી ભુત થાય છે. જગતના અશક્ય કાર્યો પણ એના હાથે શક્ય બની જાય છે.

ભારતના કોઈ નાના ગામડામાં સુખી દંપતી રહેતા હતા. એક દિવસ એ શ્રીમાન ઘરમાં પ્રવેશ્યા. અને પોતાની પત્ની સિવાય કોઈ ઘરમાં નહીં દેખાવાથી યુવાની પણાની ઉત્સુકતાથી અને વિષય માંધતાથી પોતાની પત્નીને સુખન કર્યું... પરંતુ આ એટલું કરવી એ શું આપને ઉચિત છે? પતિએ જોયું કે પોતાનો પુત્ર પારણે બૂલી રહ્યો હતો. એ વીર-માતાએ પોતાના પુત્રને પણ પર પુરૂષ માન્યો. અને આ ખરાબ સંસ્કાર પોતાના પુત્રમાં પ્રવેશી ન જાય, આળક કુસંસ્કારી ન બને એટલા માટે તેણીએ પોતાની જ જીભ કચડીને પ્રાણોનો ત્યાગ કર્યો.... આ આળક દિવસો જતાં મોટો થયો. યુવાવસ્થાને પ્રાપ્ત થયો અને ધંધા રોજગાર માટે પરદેશ ગયો.... એક શેઠ-શેઠાણીને ત્યાં નોકરી રહ્યો. એકદિવસ શેઠાણીને પેટમાં ખુબજ દુઃખાવો થયો.... ઘણા ડોક્ટરો, અને વૈદ્યોનો ઈલાજ કામ ન આવ્યો. છેવટે શેઠ હાથ ખંખેરીને નિરાશ વદને બેઠા હતા. ત્યાં આ નોકર આવ્યો અને ઉદાસીનતાનું કારણ પુછ્યું... શેઠે સઘળી એ હકીકત જણાવી. નોકરે એક ગ્લાસ પાણી

૧૬

મંગાવ્યું અને એક રૂમમાં જઈને પોતાના શરીરના પરસેવાના ટીંપા એ પાણીમાં નાખી શેઠને કહ્યું લો. આ પાણી શેઠાણીને પીવડાવ્યો. શેઠાણીએ જ્યાં પાણી પીધું કે તુર્તજ પેટનું દર્દ ક્યાંય પસાયન થઈ ગયું. શેઠે કારણ પૂછ્યું...ત્યારે નોકરે પોતાની વાત સઘળીયે જણાવી. ખરેખર જેના માતા-પિતા-બ્રહ્મચારી હોય છે તેના પુત્રો પણ સદાચારી સુશીલ બને છે.

વનનો રાજા કેશરી સિંહ પશુ હોવા છતાં પોતાની સિંહણ સાથે વર્ષમાં એકજ વખત મૈથુન સેવે છે. તેથી તેના બચ્ચાઓનું ખમીર હજારો ઘેટાં-બકરાં ને ભગાડી દે એવું હોય છે. એ સિંહણનું દૂધ એના બચ્ચાં જ પચાવી શકે. અને જો એ દૂધ સોનાના ભાજન સિવાય કોઈપણ ભાજનમાં મુક્યું હોય તો ભાજનને ફેડી નાળે છે. આ છે શક્તિ બ્રહ્મચર્યની.

આવા તો કેટલાયે આત્માઓ પેથડશાહ મંત્રી, સુદર્શન શેઠ અને સતી-સતાઓ બ્રહ્મચર્યથી પોતાનું સત્ત્વ દેખાડી જગતના જીવોને શીયળત્રતનો આદર્શ પૂરો પાડ્યો છે.

માટેજ સાધનાની પગદંડીએ ચઢતા આત્માને બ્રહ્મચર્ય અતિ આવશ્યક છે. એ ન હોયતો આત્મા પતનની ખાઈમાં ધકેલાઈ જાય છે.

૧૭

જ્ઞાન અને ધર્મમાં શું ફરક છે ?

જ્ઞાન એ પ્રકાશ છે. [નાળં પયાસં] અને ધર્મ એની ગતિ છે. જ્ઞાનના પ્રકાશમાં જ ધર્મની ગતિ થાય છે.

એકલું જ્ઞાન લુંલું છે અને એકલો ધર્મ. આંધળો છે. ધર્મ એટલે ? શુભ અનુષ્ઠાનોમાં પ્રવૃત્તિ કરવી.... બંને વચ્ચે સંઘર્ષ થઈ ગયો. જ્ઞાનને તો અણુ થયું માન આવી ગયું હું કંઈક છું... ત્યારે ધર્મને પણ થયું... કે I am something. મારા વિના ગતિ કેવી ? આવી રીતે બંને સંઘર્ષમાં આવી અલગ-અલગ બેઠા હતા. અચાનક જંગલમાં આગ લાગી. પ્રશ્ન થયો હવે શું કરવું... આગમાંથી બચવું શી રીતે ? બંને અલગ-અલગ બેઠેલા હતા. જિંદગીનો સવાલ હતો... ત્યારે ધર્મે કહ્યું મારામાં ગતિ છે. જ્ઞાને કહ્યું મારામાં પ્રકાશ છે.... ધર્મે કહ્યું તું મારા બાજુ ઉપર બેસી જા. જ્ઞાન-ધર્મના બાજુ ઉપર બેસી ગયું. જ્ઞાને પ્રકાશ કર્યો. ધર્મે ગતિ કરી. આથી બંને હેમખેમ અટવી ઉતરી ગયા.

ઉમાસ્વાતિ વાચકવરે શ્રી તત્વાર્થધિગમ સૂત્રમાં પણ જણાવ્યું છે કે.... જ્ઞાનક્રિયામ્યામ્ મોક્ષઃ । જ્ઞાન વિનાની ક્રિયા એ સંમૂર્ચિત્તમ ક્રિયા છે.... દૃષ્ટાંત એક મુનિ મહાત્મા હતા... ગામોગામ વિચરતા

૧૮

એક નાના ગામડામાં આવી ગઈયા... મુની શ્રીને હિસ્ટેરિયા (વહી) નું દર્દ હતું સાંજે પ્રતિકમણના ટાઈમ થયો. શ્રાવકોને પુછ્યું. તમારે પ્રતિકમણ કેરવાતું છે ? શ્રાવકોએ કહ્યું અમને કંઈ પણ નથી આવડતું.

મુનિશ્રીએ કહ્યું હું કરું તેમ તમે કરજો...

બધા શ્રાવકો પ્રતિકમણના જ્ઞાનથી અજાણ હતા. તેથી 'હા' કહી દીધી.... પ્રતિકમણ શરૂ થયું. મુનિશ્રી જેમ કરે તેમ તેઓ કરવા લાગ્યા અડધું પ્રતિકમણ થયું અને મુનિશ્રીને તો ફીટ (વહી) આવી... અને મોંઢામાંથી ફીણ નીકળવા લાગ્યું... શ્રાવકો પણ તે પ્રમાણે કરવા લાગ્યા.... બધું જ કરે છે પણ મોંઢામાંથી ફીણ નથી આવતું... થોડી-વાર પછી મુનિશ્રીને ભાન આવ્યું.... અને શ્રાવકોને પુછ્યું... તમે બરાબર ક્રિયા કરીને ? ત્યારે શ્રાવકોએ કહ્યું કે અમે બરાબર તમારા જેવું જ કર્યું છે. પણ મહેનત કરવા છતાં પણ અમારા મોંઢામાંથી ફીણ નીકળ્યું નહીં. આ સાંભળી મુનિ પણ દોભ પામ્યા.

આ રીતે જે આત્માઓ ક્રિયાના જ્ઞાનથી અજાણ હોય છે. સારા-નરસા ખોટા-બરાનો વિવેક નથી હોતો તેઓ ક્રિયા કરવા છતાં કંઈ પણ પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી. માત્ર આવી ક્રિયા કાય કલેશ રૂપ બને છે.

૧૬

માટે જ જ્ઞાની ભગવંતો ફરમાવે છે કે, તમે ગમેતેટલી ક્રિયા કરો એની સાથે કોઈ મતલબ નથી પણ તમે ક્રિયા કેવી રીતે કરી, કેવા ભાવપૂર્વક કરી. તેની સાથે મતલબ છે. અહીં ક્વાન્ટિટી (જથ્થો) નહીં પણ ક્વાલિટી-(શુદ્ધ માલ)ની જરૂર છે.

આથી જ શાસ્ત્રકાર મહર્ષિઓ એ કોઈપણ ક્રિયા કરવા માટે નીચેની ત્રણ બાબતો ઉપર ભાર મુક્યો છે...

(૧) વિધિનો અપ્

(૨) ગીતાર્થ ગુરુની નિશ્રા.

(૩) લક્ષ્ય જાગૃતિ-

આ ત્રણ જો જીવનમાં આવી જાય તો એ જ્ઞાન અને એ ધર્મ.... છેક- મોક્ષના અભંગ દ્વારા ને પણ ખોલાવી આપે છે...!!!

મંદિરમાં ત્રણ પ્રદક્ષિણાઓ શા માટે ?

જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર એ રતનત્રયી નિરધારા પ્રદક્ષિણા તે કારણે ભવદુઃખ ભંજનહાર ॥૧॥...

મંદિરમાં જે પરમપિતા પરમાત્મા બિરાજમાન છે તે સ્વર્ગ-મૃત્યુ અને પાતાળ એ ત્રણે લોકના

૨૦

અધિપતિ છે. ગુણોનો અસીમ ભંડાર જેનામાં રહેલો છે.... ત્રણ લોકની ઠંકુરાઈ ના જે સ્વામિ છે. એ પૂજ્ય પિતાના ગુણો આપણામાં આવે એ રત્નત્રયીની આરાધના નિર્મળ અને એટલા માટે આ પ્રદક્ષિણા છે.

ખીજું કે જે સરખી સાહેલીઓ રસ્તામાં મળી જાય અને પોતાના હાથમાં રહેલા બાળકને થાક બાવા માટે નીચે મુકી વાતોમાં તદ્દલીન થાય ત્યારે એ નહીં સમજતું બાળક શું કરશે ? પોતાની માતાની સાડીનો છેડો પકડી માતાની પાસે જ ગોળ ગોળ ઘૂમ્યા કરશે રંજેને મારી માતા મને મૂકીને ચાલી ન જાય... હું અશરણ ન બનું ! તેમ આ પરમાત્મા એ પણ આપણા ઉપર અસીમ કૃપા અને વાતસલ્યના ઝરણા વહાવતી માતા છે. એનાં શરણથી આપણે રહિત ન બનીએ... અને આપણા ઉપર સદાય કૃપા વરસાવતી રહે.... એટલા માટે જ....

આ ત્રણ પ્રદક્ષિણાનું વિધાન છે.... !!!

પાટ પ્રગટ કરો પુણ્ય છુપાઓ... !!!

પ્રતિક્રમણ સૂત્રમાં પણ જણાવ્યું છે. કે...

આલોહ્ય નિંદિય ગુરુ સગાસે । શુરુની સમક્ષ સાચા ભાવથી પાપની નિંદા કરો. પાપ તો કદાચ

૨૧

અર્થ જાય. પણ જો એને છુપાવી રાખે તો એ પાપ-
૧૦-૨૦-હજાર ગુણો ફળને આપનાર બને છે. જ્યારે
શુરુના ચરણોમાં નિખાલસ ભાવે બાળક જેમ માતાને
નિખાલસ ભાવે પોતાની સઘળીયે વાત જણાવે તેવી
જ રીતે કરેલા પાપો શુરુની સમક્ષ પ્રકાસ
કરવા જોઈએ.

આપણી અજ્ઞાનતાના કારણે આપણે આજ સુધી
પુણ્યને પ્રગટ કરતા રહ્યા અને પાપને છુપાવતા રહ્યા
એના પરિણામે આપણે....પુણ્યની બાદબાકી કરી અને
પાપનો ગુણાકાર કર્યો....પાપ વધતું રહ્યું પુણ્ય
ઘટતું રહ્યું.

જેમ માતા બાળકને સ્તનપાન કરાવે છે ત્યારે
કોઈની નજર ન લાગે તે માટે તેની ઉપર સાડીને
ઢાંકી દે છે....તેવી રીતે પુણ્ય પણ ઢાંકીને કરવું
જોઈએ જેથી કર્મની નજર એના ઉપર લાગી ન
જાય....પુણ્ય ક્રિયા એ સ્તનપાન જેવી છે, આત્માને
રક્ષણ આપનારી છે....

દૃષ્ટાંત એક લિલ્લકુમારે વિષયાંધતાશી પોતાની
બહેન સાથે કામકીડા કરી પછી બળર પડી કે આ
મારી બેન છે...રસ્તે થઈને નીકળે છે રાસ્તામાં પ્રભુશ્રી
મહાવીર સ્વામી સમવચ્ચરણમાં બેસીને દેશના આપતા
હતા. ત્યાં જઈને લિલ્લકુમારે પુછ્યું કે

૨૨

મયવં-જા સા-તે મારી જહેન હતી ?

ભગવંતેકહ્યું. સા-સા-હા-એજ તારી જહેન હતી. આમ પર્ષદ્વાની આગળ પોતાના પાપોની નિંદા પ્રભુ સમક્ષ નિખાલસ ભાવે કરી તો એ ભલ્લકુમાર પણ સદ્ગતિનો ભોકતા બન્યો...

આવી રીતે હંમેશા પાપને શુરુ સમક્ષ પ્રગટ કરો અને પુણ્યને શાલિભદ્રના પૂર્વ ભવ (ભરવાડ)ની જેમ ગુપ્ત રાખો. જેથી આત્મા કર્મના ભારથી હળવો બને છે.

તલ્લીનતાની તારતમ્યતા

જેની પ્રાપ્તિ માટે મોટા-મોટા ક્રિયાઓને પણ સદ્ગતા મળી નથી. પાંડિયેરીના આશ્રમમાં અરવિંદજી અંતર્મુગ થઈ ગયા. ચાલીસ વરસ સુધી એકજ જગ્યાએ બેસીને તલ્લીન થઈ પોતાને શોધવા પોતાની જાતને જોઈ નાખી. તે ભાવોને વ્યક્ત કરવા માટે કયાંય જવાની જરૂર નથી. કયાંય ભટકવાનની જરૂર નથી.

સાધકનો આત્મા સ્થિર બને છે. તે. સ્થિરતામાં તૃપ્તિ મેળવે છે. રેસના ઘોડાને તો ઘાસ-ચારો મળે છે. પણ કમાણી માલિકને મળે છે. તેજ પ્રમાણે શરીર

૨૩

પણ ઘોડાની જેમ દોડ્યા કરે છે. કમાણી ઇંદ્રિયો લઈ જાય છે.

એટલાજ માટે પ્રથમ અહમ્મની ગહાર નીકળવું જોઈએ. ચાલીસ (૨) વર્ષ સુધી અરવિંદજી ખોજ કર્યા પછી પણ કહે છે કે “મારી ખોજ અધૂરી છે.”

મંડન મિશ્રની તલ્લીનતા

મંડન મિશ્રે લગ્ન પછી સ્ત્રીનું મુખ જોયું ન હતું. તે અનેક શાસ્ત્રોમાં પારગત થઈ ગયા હતા, એકજ જગ્યા પર ૩૫ વર્ષ રાત-દિવસ બેસી રહ્યા હતા ખાવાના સમયે જે મળે તે ખાઈ લેતા, ત્યાંજ સૂતા, ત્યાંજ જાગતા. અને સ્વપ્નમાં પણ તેજ વિચારો ઘોડ્યા કરતા પ્રત્યેક ક્ષણે મનમાં એજ વિચારોને ઘૂંટ્યા કરતા એક દિવસ સંધ્યા સમયે દીપકમાં તેલ ઘુટી ગયું હતું તેથી તેલ પૂરવા માટે તેમની પત્ની ત્યાં આવી. તેમની એકાગ્રતાનો લાગ થઈ ગયો. ન્યારે તે દીપકમાં તેલ પૂરવા લાગી કે તુર્તજ આંખો ઊંચી કરીને મિશ્રએ પૂછ્યું કે તું કોણ છે? અહીં કેવી રીતે આવી?

લેખન કાર્યમાં એ સર્વ ભુલી ગયા હતા.

એ સ્ત્રી બોલી :- હું આપના કાર્યમાં સહયોગ દેવા આવી છું હું આપની પત્ની લાભિની છું.

૨૪

મંડન મિશ્રને એવું લાગ્યું કે શું આ મારા પત્ની ! વૃદ્ધત્વ આવી ગયું આટલા વર્ષના લેખન કાર્યમાં પત્નીને પણ ભુલી ગયા હતા નામ રાખી દીધું ભામિની-દીકામાં તેમણે લખ્યું કે “જો મને ભામિનીનો સહયોગ ન મળ્યો હોત તો આ ગ્રંથ ન જ લખી શક્યો હોત !”

જ્ઞાનની શોધમાં કેવી તદ્દલીનતા ! આત્માના શોધમાં જો આવી મગ્નતા આવી જાય તો ઘર, દુકાન પરિવાર સર્વ ભુલાઈ જાય. “હું કોણ છું ?” એ વાતનો વિચાર આવી જાય તો ! આ વાત શબ્દોના માધ્યમથી થઈ શકે તેમ નથી. એ શબ્દોનું વર્ણન કરવા શબ્દનો પણ દુકાળ પડશે.

આત્માનો પરિચય શબ્દોથી નહીં પરંતુ

અનુભવથી થાય છે

નાડહું એ પરમ આનંદ છે.

હું કંઈક જાણું છું એ અહંની ભુમિકામાં જ્ઞાન વિકૃત જની જાય છે.

દેખાડની ક્રિયા બંધ કરો.

જોવાની ક્રિયા શરૂ કરો.

દેખાડની ક્રિયા પ્રદર્શન થઈ જશે. એમાં દ્રવ-દર્શન નહીં થાય ! ! !

૨૫

પ્રદર્શનથી પતન !

એકવાર બડેમુલ્લાને બાદશાહ તરફથી નમાજ પઢવાનું આમંત્રણ આવ્યું. મુલ્લાજીએ બીબીને કહ્યું, આજે મારે બાદશાહ સાથે નમાજ પઢવા જવાનું છે અને પછી શાહી ભોજન પણ મળશે. એટલે હું આજે ભૂખ્યો રહીશ. કહેવત છે કે, પરાન્ન અતિ દુર્લભમ્ ।

બીબી :-જેવી મરજી.

મુલ્લાજી સવારના ભૂખ્યા નમાજ પઢવા ગયા. નમાજ પણ લોકોના મનને દેખાડવા મોટે મોટેથી બોલવા લાગ્યા કે જાણે બુદ્ધાની અંદગી એકલા મુલ્લાજી ખરા ભાવથી ન કરતા હોય !

નમાજ પઢ્યા પછી વિવિધ જાતિના પકવાન્ન મેજ ઉપર હાજર થયા. સર્વે વ્યક્તિઓ જમવા બેસી ગઈ. શાહી મહેમાનો તો એક બે કોળિયા લઈને ઉઠી ગયા. બિચારા મુલ્લાજી વિચારવા લાગ્યા કે આ લોકો ઉઠી ગયા તો મારે પણ ઉઠી જવું પડશે ! નહીં તો લોકો મને વિવેકહીન ગણશે. મુલ્લાજી તો બિચારા ભૂખ્યા ઘરે પાછા આવ્યા. બીબીને કહ્યું, તું જલ્દી રસોઈ બનાવ મને ભૂખ લાગી છે !

બીબી :-કેમ શાહી ખાણું ખાધને પણ પેટ ન ભરાયું ?

૨૬

મુલ્લા :-ખરાબર હું શું કહું. બધા ઉઠી ગયા એટલે હું પણ ઉઠી ગયો.

મારા પેટમાં ઉંદરો દોડાદોડ કરે છે અને તને મજાક સુઝે છે ? બીબી સમજદાર હતી તેણે મુલ્લાજીને કહ્યું, સાફ હવે તમે અંદર જાઓ અને ફરીથી નમાજ પઢીને આવો.

મુલ્લાજીએ આશ્ચર્યથી કહ્યું કેમ ?

બીબી :-પહેલું નમાજ શાહી હતું, તે બાદશાહ અને અમીરોને ખુશ કરીને ઈનામ મેળવા માટે હતું દેખાવ માટે હતું. ખુદા માટે નહતું તે ખુદા સુધી ન પહોંચવાને કારણે શાહી ભોજન આપના પેટ સુધી ન પહોંચી શક્યું !

માટે જ દેખાવ માટે કરેલો ધર્મ આત્મા સુધી ક્યારેય પહોંચતો નથી...!!!

સાધનાથી સફળતા

દેવ અને સર્વ અર્પણ કરવામાં આવે તો હવ-
નની સાધના પૂર્ણ થાય છે. જગતના હૃદોનો દેવ-
ભાવ છે કે,

ધમ્મસ્સ ફલમિચ્છંતિ ધમ્મં નેચ્છન્તિ માનવા ।

ધર્મના ફળને સહુ ઈર્ષ્યામાનવ ઇચ્છે છે, ધર્મને

૨૭

કોઈ ઈચ્છતું નથી. પરંતુ પાપના ફળની કોઈ ઈચ્છા કરતું નથી. પરંતુ જીવો પાપને આદરપૂર્વક, પ્રેમ-પૂર્વક કરે છે.

પુણ્યના ફળની સહુ કોઈ ઈચ્છે કરે છે પરંતુ તે આચરણ વિના શક્ય નથી. સાધનાનું પ્રથમ સાધન શરીર પર આધારિત છે.

જીવનની સાધના ક્યાંથી શરૂ કરાય કે જે આત્માને ઉપયોગી બને ?

જીવનની સાધના મુખથી શરૂ કરાય છે. નાડકની સ્થિતિ તૂટી જાય તો કોડકું ફોડકું અને પછી સોડકની સ્થિતિ પ્રાપ્ત થઈ શકે. મહમ્ ની દિવાલ તૂટે તો જ કોડકું ની પ્રાપ્તિ થાય.

કુવામાં બાલ્લી સીંધી નાખો તો તે ભરાતી નથી બાલ્લી નમે તોજ તે પૂર્ણ ભરાય છે.

જ્યારે સિગ્નલ નમે છે ત્યારે ટ્રેન પણ સ્ટેશનમાં ઢાબલ થઈ શકે છે. તેવી રીતે જીવનનું સિગ્નલ છે, અહિંશુર, પરમાત્મા આદિ સામે નમન થાય તો ધર્મ તત્વ જીવનમાં પ્રવેશ કરે છે. નહીં તો તે મોહથી મૂર્ચિત બનશે, માટે જ જીવનમાં લઘુતા આવશ્યક છે. સંત તુલસીદાસે પણ કહ્યું છે કે,

“લઘુતાસે પ્રભુતા મિલે પ્રભુતાસે પ્રભુ દૂર” ।

જીવનની સાધના મુખથી શરૂ થાય છે. અહીંથી

૨૮

અહમ્ ની દુર્ગંધ દૂર થાય છે. અને સોડાની સુગંધ પ્રગટ થાય છે.

તપેલામાં શું છે તે ચમચો બતાવી આપે છે. એમ અંતરાત્મામાં શું છે? તે મુખરૂપી ચમચો બતાવી આપે છે.

સ્વાદ પૂર્ણ દૂધપાકમાં રહેલા ચમચાને પૂછવામાં આવે કે તને તૃપ્તિ મળી? જવાબ મળશે કે કાંઈ ટેસ્ટ જ નથી.

આપણી પણ આજ પરિસ્થિતિ છે. ધર્મસ્થાન-રૂપી દૂધપાકમાં પરમાત્માનું મંદિર સાધના માટે સુંદર સ્થળ છે. જો આપણું જીવન ચમચ જેવું છે. નીકળતાં કોઈ પૂછે કે સાધનામાં સ્વાદ આવ્યો?

તો જવાબ મળશે કે કાંઈ નહીં, સ્વાદહીન Taste less રોજ ધર્મસ્થાને જવા છતાં આત્માની તૃપ્તિનું સમાધાન થયું? ન થયું હોય તો સમજવું કે સાધનામાં ક્યાશ છે!!!

લક્ષ્ય વિના લાભ નથી...!!!

સાધના તરફ વધવા માટે પ્રયત્ન કરવો જરૂરી છે. મુખર્થ જવું હોય તો ત્યાં પણ દિશા કાર્ય નિશ્ચિત કરવું પડે છે. જીવન યાત્રા માટે ભોક્ષ રૂપી સ્ટેશન

૨૯

નક્કી કરવું પડે છે. ધર્મરૂપી આગગાડીમાં પુણ્ય રૂપી ટીકીટની એમાં ખાસ જરૂર પડે છે. એક વખત દ્રોણાચાર્ય ગુરૂએ કૌરવો અને પાંડવોની પરીક્ષા લીધી. તેમણે કહ્યું આજ તમારા લક્ષ્યની, સાધનાની પરીક્ષા લેવાશે. સામે વૃક્ષ છે. એના પર લોટનું કબૂતર છે એની ડાબી આંખને નિશાન બનાવી તમારે એ વીંધવાનું છે.....!

એક એક કૌરવને બોલાવીને દ્રોણાચાર્ય દરેકને પૂછતા હતા—કે તમે ત્યાં શું જુઓ છો ?

દરેકની પાસે એક જ જવાબ મળતો, કોઈ આકાશને, કોઈ ઝાડને, કોઈ ડાળને, તો કોઈ પક્ષીને દેખીએ છીએ એ પ્રમાણેનો જવાબ સાંભળી દ્રોણાચાર્યે અનુક્રમે કૌરવોને અને ચારેય પાંડવોને બેસાડી દીધા. હવે એક માત્ર અર્જુન જ બાકી હતો. દ્રોણાચાર્યે તેને પ્રેમથી પુછ્યું 'તે મેં તને પ્રેમથી શિખવ્યું છે બોલ તને ત્યાં શું દેખાય છે ?

અર્જુન :- કોઈ જ દેખાતું નથી માત્ર ડાબી આંખ સિવાય !

દ્રોણાચાર્ય :- તો લગાવી દે નિશાન !

અને તુર્તજ સન્નત્ન કરતું બાણ છૂટ્યું અને ડાબી આંખ વીંધીને પાછું આવી ગયું ! અર્જુન એક જ પાસ થઈ ગયો. આ રીતે ન્યારે અર્જુનનું

૩૦

ધોય-લક્ષ્ય સિદ્ધ થયું તો તેને ગુરૂની સંપૂર્ણ કૃપા પણ મળી !

હું પણ તમને રોજ મોક્ષનું લક્ષ્ય બતાવું છું કર્મને કઈ રીતે મારવા તે પણ બતાવું છું ! અને આમાં પરીક્ષા લઉં તો ?

આ રીતે સાધના દ્વારા સાધ્યના લક્ષ્યનો પરિચય કરવો જરૂરી છે જીવનની સાધના મુખથી શરૂ થાય છે. જ્યારે જીવનનો વ્યવહાર સુધરશે ત્યારે તે સાધના પણ પૂર્ણ બનશે !

માટે જ સાધનાની તરફ જૂઠતા પહેલાં (૧) ગુરૂની નિશ્ચા, (૨) વિધિનો અપ અને (૩) લક્ષ્યની જાગૃતિ એ ત્રણનો જરૂર આગ્રહ રાખવો જરૂરી છે !!

નિયંત્રણ

જે મન શેતાન છે તેને સંત બનાવવા માટે મનની ચારે તરફ નિયંત્રણ જરૂરી છે.

યુદ્ધમાં શું કરવામાં આવે છે ? બોર પોલીસી શું છે ? બોમ્બ ફેંક એરોડ્રોમ, સ્ટેશન, પુલ આદિ પર કરાય છે. કારણ ત્યાંથી ફૂડ સપ્લાય, સૈનિક શસ્ત્ર વિ.ની મદદની સંભાવના છે એટલે ત્યાંથી સપ્લાય કટ કરવા પ્રથમ અહીં બોમ્બ ફેંકાય છે. રેશન અને શસ્ત્ર ન મળે તો સૈનિક લડી શકે ?

૩૧

કર્મ સાથે પણ આ રીતે યુદ્ધ કરવાનું છે.
ખિલકુલ સખ્તાય કટ. નહીં તો નિષ્કળતા !!!

પાંચે ઇન્દ્રિયો અને વિષયોની સખ્તાર્થ બંધ કરી
દેવી જોઈએ. એવું કરવાથી સંસાર સ્વર્ગ બને છે.
જે દિવસે તે સખ્તાર્થ કટ થઈ જાય. તે જ વખતે
પૂર્ણતા પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. સખ્તાર્થ કટ કરવા માટે
સત્યની ઉપાસનાની જરૂર છે. એને માટે અહમ્ નો
નાશ અને નાડહની આવશ્યકતા જરૂરી છે. આમ
કરવાથી મનનો શેતાન ચાલ્યો જશે. મન સ્થિર બનશે.
અને સ્થિરતામાં આત્માનુભવ થાય છે.

મન જ્ઞાતા અને દૃષ્ટા સમાન દર્પણ જેવું બની
જશે.....! દર્પણનો સ્વભાવ છે.... જેવું છે તેવું
જોવાનો ! દર્પણ જેવું હૃદય બનાવવું જોઈએ !
મનનો સ્વભાવ છે જોવાનો ! પરિચય કરવાનો !

દર્પણને બધાનો પરિચય હોય છે પરંતુ તે
કોઈનો ચે સંગ્રહ કરતું નથી. મનને પણ એવું
બનાવો. તે સર્વનો પરિચય કરે પણ સંગ્રહ કોઈનો
ચે ન કરે ! નહીં તો સંગ્રહ કરશે તો સંઘર્ષ જન્મશે.

એટલા માટે જ મનને જ્ઞાતા, દૃષ્ટા અને સ્થિર
બનાવો.

મનને સ્થિર બનાવવા માટે ભાષામાં વિવેક
અને આહાર ઉપર સંયમ જરૂરી છે....!!!

૩૨

તીર્થ યાત્રા

વ્યક્તિ સુધરે છે તો સમષ્ટિ સુધરે છે, પરિવાર સુધરે છે, સમાજ સુધરે છે, અને રાષ્ટ્ર પણ સુધરે છે. આવો દેશ રામરાજ્ય સમાન બને છે. પરમાણુનું રિચાર્જ થવાથી સંપૂર્ણ પૃથ્વી તીર્થભૂમિ બને છે. પછી ત્યાં સાધના કરનારાઓમાં શુદ્ધ પરમાણુ રિચાર્જ બને છે.

માટે જ તીર્થયાત્રા કરવાનું કહ્યું છે.

તીર્થ ભૂમિમાં અનેક અવતારી પુરૂષોના પરમાણુનો સ્પર્શ થયો છે. તે સ્પર્શથી સુપુષ્ટ આત્મા જન્મી બને છે. તેની ભાવના ઉદ્ભવામી બને છે. સુવિચારોની પુષ્ટિ થાય છે. તે પરમાણુના પ્રભાવથી પૃથ્વી ધન્યાતિ ધન્ય બને છે!!!

નીરાશક્તિ

ઘણાં વર્ષો પૂર્વે આદ્ય શંકરાચાર્ય જન્મણ કરી રહ્યા હતા. એમના એમના મનમાં વિચાર આવ્યો કે સાધના માટે મઠની સ્થાપના કર્યા કરવી? એ પરમ સાધક હતા. એ સમયના યુગપુરૂષ, વેદજ્ઞાતા, નિષ્પૃહી હતા, આધ્યાત્મિક માર્ગ પર વિચરનારા, સંસારમાં રહેવા છતાં ત્યાગી અને સંસારથી અલિપ્ત હતા.

ધર્મને કરણે વૈરાગ્ય મર્દનથી સંસારમાં રહેવા છતાં પણ સંસારની આસક્તિ તે વ્યક્તિને લીજવી શક્તી નથી એનામાં રહેલી વાસના સુકાઈ જાય છે.

આવા શંકરાચાર્યજી ભ્રમણ કરતાં (૨) દક્ષિણમાં આવીને આશ્રમની સ્થાપના કરી. ત્યાં તેમણે એક આશ્ચર્ય જોયું. એ આશ્ચર્યનું સમાધાન કરવા તેમણે આજ્ઞાપાસમાં રહેલા ઋષિ મુનીઓને પૂછ્યું.

આવા ઘળખતા તાપમાં એક ધાયલ થયેલો દેડકો ગરમ રેતીમાં પડ્યો હતો, તરફડતો હતો !

અને તે દેડકા ઉપર એક નાગરાજ ફણા કરીને છાયા પાથરીને બેઠા હતા. કે જેનાથી દેડકાને તાપ ન લાગે. તેમના મનના આશ્ચર્યને સમજવા માટે ઋષિ મુનીઓને પૂછ્યું; કે આનું રહસ્ય શું છે ? કારણ દેડકાં અને સાપને તો જાતિ વૈર હોય છે. છતાં આમ કેમ ? પરમાણુનો પ્રભાવ.... ? ઋષિમુનિએ કહ્યું, અહીંની ભૂમિના પરમાણુઓનો એ પ્રભાવ છે ! કે અહીં હિંસક પ્રાણી પણ અહિંસક બની જાય છે.... ! અહીં વધે સુધી શૃંગેરીઋષિએ આત્મ સાધના કરી. તેઓના આહાર વિહાર, આચાર-વિચાર અતિ પવિત્ર હતા. એટલા માટે એઓના શુદ્ધ પરમાણુથી આ ભૂમિ પવિત્ર બની ગઈ. આ ક્ષેત્રની પારસીમમાં આવનાર પ્રત્યેક જીવે! મૂર્ચ્છિત અવસ્થામાં પણ જાગૃત બની જાય છે આચારથી કેમળ અને હૃદયથી દયાળુ બને છે.

૩૪

આ સાંભળી શંકરાચાર્યજીએ આ પવિત્ર ભૂમિ માં જ મઠની સ્થાપના કરવા નિશ્ચય કર્યો કર્યો. આ ભૂમિ પવિત્ર તીર્થ છે. એટલા માટે એમણે પ્રથમ મઠની સ્થાપના શુંગરીમાં કરી.

વિચારની કુશાચતા :-એક વખત શંકરાચાર્યજી નદી કિનારે સ્નાન કરીને આવતા હતા. કારણસર ગુસ્સે ભરાઈ ગયા. એક હરિજન ઝાડુ વાળતો હતો અને અચાનક એ ઝાડુનો સ્પર્શ એમને થઈ ગયો...અને ગુસ્સામાં જ ઝોલી ગયા...! રે... રે.... ચાંડાલ ! આંધળા ! જાણતો નથી કે હું કોણ છું ? નદીમાં સ્નાન કરી પવિત્ર થઈને આવતો હતો અને તારા સ્પર્શથી હું અપવિત્ર થઈ ગયો...!

હરિજને તે વખતે સમજાવ્યા...

હરિજને હાથ જોડીને કહ્યું મહારાજ ! મને માફ કરો. મારે પણ આજે નદીમાં સ્નાન કરવું પડશે !!!

શંકરાચાર્ય વિચારમાં પડી ગયા....જિજ્ઞાસાથી સહજભાવે પૂછ્યું કેમ ? હરિજન બોલ્યો.....! સંત-મહાત્મા આજે તો મને મહાચાંડાલનો સ્પર્શ થઈ ગયો.... માટે મારે સ્નાન કરવું પડશે ! હરિજનનું હૃદય સંતના જેવું નિર્મળ હતું, જ્ઞાનનો જાણકાર હતો, જીવનનો આદર્શ ઉત્તમ હતો.

ઉપશમ કી ગંગા :-સાધનાની ભૂમિકામાં ઉપશમ

૩૫

જોઈએ. ઉપશમ વિના ચિત્તની સ્થિરતા નહીં અને ચિત્તની સ્થિરતા વિના સત્યની પ્રતિતી થતી નથી.

હરિજન બોલ્યો :-ભગવન્ ! આપ જેવા પવિત્ર પુરુષની અંદર ક્રોધ એ મહાચાંડાલ જેવો છે. એ મહાચાંડાલના સ્પર્શને કારણે મારે સ્નાન કરવું પડશે. આ સાંભળી શંકરાચાર્યને ઘોર પશ્ચાતાપ થયો. તેમને હરિજનને ખૂબ ધન્યવાદ દીધો અને કહ્યું તે મને આજે જાગૃત કરી દીધો છે. આજ હું ખરેખર સંત બની ગયો.....! મેં અકાર્ય કર્યું છે, સંતો માટે આ માટી ભૂલ છે.... બાલાત્ અપિ હિતમ્ ગ્રાહ્યમ્ ।

ભૂલને સ્વીકાર કરનારા એના સંશોધન માટે જાગૃત રહે છે. અને જાગૃત અવસ્થાજ સંશોધન કરે છે.....!!!

આત્મદશાનો પરિચય

આત્મદશાનો ભાવ આવશે તો પરોપકારવૃત્તિ આપે. આપ જન્મશે. અને પછી એ અધિકારમાં સ્વયંનો પ્રકાશ માર્ગ જતાવશે. ધર્મગ્રન્થ અને સ્વાધ્યાય દ્વારા સ્વયંનો પરિચય થાય છે. પરમાત્મા સુધી પહોંચવાની પ્રક્રિયાનો રાજમાર્ગ મળે છે.

પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરવા માટે રસ્તા અનેક છે.

૩૬

પરિચયના સાધન અલગ અલગ છે. એટલે એકવાર પરિચય થતાં આત્મા પૂર્ણતા પ્રાપ્ત કરે છે.

દષ્ટાંત એકવાર સિંહનું બચ્ચું જંગલ માર્ગે ભૂલી ગયું અને શિયાળના ટોળામાં લળી ગયું. શિયાળની સોબતથી તેનું સિંહપણું અદૃશ્ય થઈ ગયું. એ કાયર બની ગયું પોતાના સંસ્કાર ભૂલી ગયું. અનુક્રમે તે યુવાન બન્યું.

એકવાર એક સિંહ શિકારની યોજનામાં ત્યાં આવ્યો અને જોરથી ગર્જના કરી.

સિંહની એક ખાસિયત છે કે તે ગર્જના કર્યા વિના શિકાર ક્યારેય પણ કરતો નથી. આત્મામાં પરમાત્માની પુકાર હોય છે. સિંહ કાર્યને નહીં પણ કારણને પકડે છે. જ્યારે કૂતરો પત્થરને પકડશે. પત્થર મારનારને નહીં! સિંહ ગોળીને નહીં પણ ગોળી છોડનારને જ પકડશે....!

સિંહની ગર્જનાથી ડરપોક શિયાળીયાઓ ભાગી ગયા... સિંહના બચ્ચામાં પણ વર્ષોથી કાયરતા જીવતી હતી, વીર્યત્વ ચાલી ગયું હતું તેથી તે પણ ભાગવા લાગ્યું.

(સિંહે એને પકડીને પુછ્યું બોલ! આ કાયરતા ક્યાંથી આવી ?

જ્યાં પરિચય ત્યાં પૂર્ણતા :-સ્વયંનો પરિચય

૩૭

ભૂલાઈ ગયો હું પણ શિયાળાનું એવું માનવાથી તે ડરપોક બની ગયું....હતું....એનામાં સ્વયંની પ્રતીતી નહોતી રહી. તે સ્વયંને જ ભૂલી ગયું.

સિંહ એને પકડીને જળાશય પાસે લઈ ગયો. સ્થિર પાણીમાં તેને મોં જોવા માટે કહ્યું....“તું તારા મોં પાણીમાં જો” ! તારામાં અને મારામાં આપણા બંનેમાં કાંઈ ફરક નથી. આપણું સ્વરૂપ એકજ છે. પરિચય મળતાંજ તે પૂર્ણ થઈ ગયું સિંહે કહ્યું...હવે ગર્જના કર...સર્વ તારાથી ભાગી જશે...અને સિંહનું અચ્ચુ સિંહની સાથે ચાલી નીકળ્યું.

આપણી પણ આવીજ સ્થિતિ છે....સંસારમાં રહીને શિયાળીયા જેવા ઠાયર બન્યા છીએ...હવે એકજ જાગૃતિ પૂર્વક વિરાગની ધૂમ પાડવાની જરૂર છેકે જેનાથી વિષય-કષાય-મોહ માયા પ્રપંચ આદિ રૂપ શિયાળીયાઓ દૂર ભાગી જાય...વારેવારે આવીને હેસન ન કરે...!

આપણામાં જ કોઈ મહાવીર છે, રામકૃષ્ણ છે. એકજ ગર્જના માત્રથી ક્રોધ-ક્યાંય વિલિન થઈ જશે ! અને શાસ્ત્ર રૂપી દર્પણમાં આપણામાં અને મહાવીરમાં કોઈ ફરક દેખાશે નહીં.

તમને જાગૃત કરવા માટેજ હું ચિલ્લાઈ રહ્યો છું.....!!! તે પરમ સત્ય છે. આ રીતે જ આત્મા

૩૮

સ્વયંને જાણી જશે તે સ્વયંમાં સ્થિરતા અને પૂર્ણતા પ્રાપ્ત કરશે.

એટલા માટેજ આત્માને જોવા માટે ચિંતનની જરૂર છે. જેનાથી આત્મા શુદ્ધ બનશે. ધર્મક્રિયા પ્રગટ થશે.

સંસારના કષાયોને આગ લાગતાં બળીને લસમ થઈ જશે.

આત્માપૂર્ણ બની જશે....!!!

મૌનનું મહત્વ :-

“વચન રતન મુખ કોટડી, બંધંકર દીગ્ધએ તાળ,
ગ્રાહક હોય તો બોલીએ, વચન મ આગળ
પંપાળ” ॥૧॥

વચન એ રતનનો ભંડાર છે. કોઈ ઉત્તમ ગ્રાહક આવી જાયતો મુખરૂપી ભંડાર બોલી નાખે. અને બે-ચાર. રતનો આપી દો...તેનો અંતરાત્મા તૃપ્ત બની જશે ! પ્રેમ સંપાદન કર્યા પછી જો ગ્રાહક ચાલ્યો જાય તો ફરી એ મુખરૂપી (કોટડી) ભંડાર બંધ કરી દો.... !

મૌનની આરાધના તે સાધના છે. બોલવાથી સાધના લૂંટાઈ જાય છે.

૩૯

મૌનથી ચિત્તની સ્થિરતા પ્રાપ્ત થાય છે.

બોલવાથી ચિત્તની અંચળતા વૃદ્ધિ પામે છે. !

વચન પાતાત્ વીર્યોપાતમ । ” વચન-વાણીના પતનથી શરીરની શક્તિનો નાશ થાય છે. આ વૈજ્ઞાનિક દ્રષ્ટિ એ પણ સત્ય છે.

એક પૌડેં દૂધ પીવાથી જે શક્તિ મળે છે. તે એક શબ્દ બોલવા માત્રથી નાશ પામે છે.

ડોક્ટર પાસેથી આરોગ્ય પ્રાપ્ત થાય છે.

સાધુ પાસેથી આત્મા નિરોગી ભાવ પ્રાપ્ત કરે છે એાણુ બોલવાથી વિચારો ઉત્તમ અને ઉમદા બને છે. સ્વાનુભૂતિ જાગૃત થાય છે.

મૌન એ સાધનાનું સાધન છે.

હિત, મિત, અને પથ્ય બોલવા જોઈએ અને હિત, મિત, અને પથ્ય ખાવું જોઈએ....

વિવેક વિના બોલવાથી કટુતા ઉભી થાય છે. માટે બોલતા પહેલાં એમાં મીઠાશની શાકર નાખો.

સંત પુરૂષોના શબ્દ આંતરિક જાગૃતિમાંથી જન્મ છે સમકૃષ્ણ પરમહંસની વાણી પર કેં કુરબાન થઈ જતા.

વિવેકાનંદ બોલતા તો ગર્જતા થતી. એ જેવું બોલતા તેવુંજ આચરણ કરતા હતા. સદાચારીના મચનમાં ગર્જના હોય છે...!

૪૦

ભારતીય તત્વની શ્રેષ્ઠતા :-

એક દિવસ અમેરિકામાં એક પાદરીએ સ્વામિ વિવેકાનંદને આમંત્રણ આપ્યું. તેમના ઘરે તેમણે બોલાવ્યા. પાદરીએ જાણીપુઝીને ભારતીય તત્વ પર વ્યંગ કર્યો.... અને ટેબલ ઉપર પુસ્તકો એવી રીતે ગોઠવ્યા કે સ્વામિ વિવેકાનંદની નજર એના ઉપર પડે... પાદરીએ સૌથી નીચે ગીતા રાખી. અને સૌથી ઉપર બાઈબલ રાખ્યું.... ત્યાંથી પસાર થતાં સ્વાભાવિકતાથી પાદરી બોલ્યા.... અરે શુઓ તો... સ્વામિજી.....! આ કેવો સંયોગ....! સૌથી ઉપર બાઈબલ અને સૌથી નીચે ગીતા....!

ભારતીય સંતો સહિષ્ણુ હોય છે. તેઓ કોઈના ઉપર વ્યંગ કરતા નથી. અયોગ્ય માર્ગ ક્યારેય અપનાવતા નથી. સર્વ ધર્મ પ્રત્યે આદરવાળા હોય છે. અને.... સ્વામિજી જરા હસ્યા.... અને પાદરીને ધન્યવાદ આપતાં આદરપૂર્વક બોલ્યા... હું તમને નમ્ર નિવેદન કરું છું... બાઈબલ ઉપર છે એનો હું આદર કરું છું પરંતુ....

એટલું યાદ રાખજો કે ગીતા જ્યાં છે તે ત્યાં જ રહેવા દેજો... એને ત્યાંથી કદી હિચકતા નહીં... કેમકે એતો ફાઉન્ડેશન છે. એને ઉચકી લેશો તો બાઈબલ નીચે પડી જશે... તે એનું મુળ છે...

આવી હતી સ્વામિ વિવેકાનંદની બૌદ્ધિક પ્રતિભા... !!!

